

РЕШЕНИЕ

№ 5574

гр. София, 05.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 14.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Станимира Друмева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **4798** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на А. Й. Й., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [улица], подадена чрез пълномощника адвокат Ш. от САК, с която е предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1, във вр. с чл. 4 от ЗОДОВ против Столична дирекция на вътрешните работи към Министерството на вътрешните работи, за присъждане на обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди в резултат на отмяната на наказателно постановление № 17-4332-012672/23.06.2017 г. на СДВР-ОПП, представляващи направените разноски за платен адвокатски хонорар размер на 300 лева за изготвяне на жалба и процесуално представителство по н. а. х. д. № 13151/2017 г. по описа на Софийски районен съд, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Представени са писмени доказателства. Претендират се и направените в настоящото производство разноски, съгласно представен списък.

В съдебно заседание, чрез пълномощника си, ищецът поддържа исковата молба и искането от съда.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) към МВР, чрез процесуалния си представител, оспорва иска като неоснователен и недоказан по основание и размер, и моли за отхвърлянето му от съда по съображения, изложени в

представен писмен отговор и писмени бележки. Счита, че не са налице основания за присъждане на претендираното обезщетение. В условията на евентуалност моли да бъде намален. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че предявеният иск за заплащане на обезщетението е основателен и доказан по размер и пледира за уважаването му от съда.

Административен съд София - град, след преценка на събраните по делото доказателства и становищата на страните приема за установено следното от фактическа страна:

С наказателно постановление № 17-4332-012672/23.06.2017 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, на ищеца А. Й. Й. е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение на чл. 25, ал. 1 от същия закон.

Наказателното постановление е обжалвано пред Софийски районен съд, по която жалба е образувано н. а. х. д. № 13151/2017 г. по описа на СРС. В производството по това дело А. Й. е представляван от адвокат М. Ш. от САК, видно от представения договор за правна защита и съдействие сер. А 770686 от 1.02.2018 г. и пълномощно. Съгласно договора, уговореното между страните и заплатено в брой от А. Й. адвокатско възнаграждение по делото е в размер на 300 лева.

С решение № 23912/28.01.2019 г., постановено по н. а. х. д. № 13151/2017 г. по описа на СРС, е отменено като незаконосъобразно обжалваното наказателно постановление № 17-4332-012672/23.06.2017 г., издадено от началник група в отдел „ПП“ към СДВР. Решението на районния съд е влязло в сила на 19.02.2019 г.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът от правна страна приема следното:

Искът е подаден от надлежна страна с правен интерес срещу Столична дирекция на вътрешните работи към МВР, т. е. срещу пасивно легитимирания ответник, съгласно чл. 205 от АПК, във вр. с чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ. Съгласно тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. по т. дело № 2/2014 г. на Общото събрание на съдиите от Гражданска колегия на Върховния касационен съд и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, делата по искове за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и за присъждане на разноски в производството по обжалване, квалифицирани като такива по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, са подсъдни на административните съдилища. В случая е налице процесуалната предпоставка по чл. 204, ал. 1 от АПК за допустимост на иска – исковата претенция е предявена след като с влязло в сила съдебно решение е отменено като незаконосъобразно наказателното постановление, от което се твърди, че са произтекли претендираните за обезвреда имуществени вреди. С оглед изложеното съдът приема, че предявеният иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е процесуално допустим и подлежи на разглеждане в производство по чл. 203 и сл. от АПК от Административен съд София - град, съобразно чл. 7, ал. 1 от ЗОДОВ, във вр. с чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

Разгледан по същество, е основателен.

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове,

действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Фактическият състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ изисква кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата/общината при или по повод изпълнение на административна дейност; 2. реално претърпяна вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; 3. причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат. При липсата на който и да е от елементите на правопораждащия фактически състав за възникване правото на обезщетение за претърпени вреди не може да се реализира отговорността на държавата и общините по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ по предвидения специален ред, в исково производство по чл. 203 и сл. от АПК.

С предявения иск се претендира обезщетение за претърпени имуществени вреди от отменено като незаконосъобразно с влязло в сила съдебно решение наказателно постановление. Съобразно даденото с т. 1 от тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. по т. дело № 2/2014г. разрешение, налагането на административни наказания от органите на администрацията за извършени административни нарушения е санкционираща управленска дейност, израз на държавната наказателна репресия. Тя следва да се определя като форма на административна (изпълнителна) дейност, както въз основа на властническия метод на правно регулиране, прилаган от административнонаказващите органи, така и с оглед административната правосубектност на тези органи. Независимо, че наказателното постановление не е административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, то е издадено от административен орган и представлява властнически акт на органите на администрацията, въпреки че поражда наказателноправни последици. Неговото издаване е резултат от изпълнението на нормативно възложени задължения, от упражняването на административна правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. Дейността по налагане на административните наказания, свързана с издаване на наказателно постановление, се отличава от правозащитната дейност, вредите от която подлежат на обезщетение по реда на чл. 2 от ЗОДОВ, именно по упражнената от административните органи в този конкретен случай изпълнителна (административна) функция в рамките на държавната власт. Административният характер на дейността по издаване на наказателните постановления, при или по повод на която са причинени вреди на гражданите или юридическите лица, определя правното основание на иска за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления като такова по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Предвид отмяната на наказателно постановление № 17-4332-012672/23.06.2017 г. с влязло в сила съдебно решение, съдът приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране отговорността на СДВР по предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ – издаден незаконосъобразен акт от държавен орган при изпълнение на административна дейност.

За ангажиране отговорността на ответника е необходимо да бъде установено и настъпване на вреди, които се явяват пряк и непосредствен резултат от издадения незаконосъобразния акт, т. е. да се докаже наличие на неблагоприятно засягане на имуществото на увреденото лице, което засягане следва закономерно от незаконосъобразната административна дейност по силата на причинно-следствената

връзка, която съществува между тях.

От незаконосъобразния акт – наказателното постановление, ищецът е претърпял вреди, изразяващи се в направени разходи за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и правна помощ в производството по обжалването на наказателното постановление. Направените разходи за адвокатско възнаграждение по сключения с адвоката договор за правна защита и съдействие е в намаление на имуществения патримониум на ищеца, поради което представляват имуществена вреда за него. Следователно, налице е и втората предпоставка за ангажиране отговорността на ответника.

Съдът намира, че в случая съществува причинно-следствена връзка между направените от ищеца разходи за адвокатско възнаграждение и незаконосъобразното наказателно постановление, т. е. доказана е и третата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника. Ищецът не би заплатил адвокатско възнаграждение и заплатената на това основание сума не би представлявала вреда за него, ако не беше издаденото и отменено впоследствие като незаконосъобразно наказателното постановление. Макар и да липсва към този момент нормативно установено задължение за процесуално представителство по реда на ЗАНН, адвокатската защита при атакуване законосъобразността на наказателно постановление се явява нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на ищеца вследствие заплатена сума за адвокатско възнаграждение е предизвикано от издаването на наказателното постановление, с което е наложено административното наказание, което административно-наказаният е считал за незаконосъобразно наложено. В този смисъл е приетото тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по т. дело № 2/2016 г. на Общото събрание на съдиите, Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, съгласно което при предявени пред административните съдилища искиове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ.

Ищецът е доказал реално настъпили за него имуществени вреди във вид на заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и правна помощ.

Неоснователно е възражението на ответника относно размера на исковата претенция за обезщетение. В мотивите на цитираното тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. на ВАС, е отбелязано, че съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е обоснован и справедлив, тоест да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството. В чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е предвидено, че за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2

върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. С отмененото наказателно постановление на ищеца е наложена имуществена санкция в размер на 200 лв., за което минималният размер на адвокатското възнаграждение, определено по правилата на чл. 18, ал. 2, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. възлиза на 300 лева, колкото е договореният и заплатен от ищеца в брой размер на адвокатското възнаграждение.

С оглед изложеното искът за обезщетението е изцяло доказан по основание и размер и следва да бъде уважен. Ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 300 лева от отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление, представляващи направени разноски за адвокатско възнаграждение, ведно с претендираната от ищеца законна лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане за разноски от ищеца, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да му заплати внесената държавна такса за производството в размер на 10 лева. По отношение дължимото адвокатско възнаграждение за настоящото производство, съдът съобрази разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 1 от Закона за адвокатурата (ЗА), която предвижда, че адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: 1. лица, които имат право на издръжка; 2. материално затруднени лица; 3. роднини, близки или на друг юрист. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в производството насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА и осъжда другата страна да го заплати. В настоящото производство е представен договор за правна защита и съдействие от 12.05.2021 г., от който е видно, че страните са уговорили оказване на процесуално представителство пред Административен съд София - град от адвокат Ш. във връзка с предявяване на иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ по повод претърпени вреди във връзка с наказателно постановление № 17-4332-012672/23.06.2017 г. на СДВР-ОПП, отменено като незаконосъобразно с решение на СРС, при договорено възнаграждение - чл. 38, ал. 2, т. 3 от ЗА – безплатна адвокатска помощ. При тези данни адвокатското възнаграждение следва да се определи по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА. Ответникът следва да бъде осъден да заплати на адвокат Ш. адвокатско възнаграждение по настоящото дело в размер на 300 лева за осъществената безплатна правна помощ. Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, първо отделение, 67-ми състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи към Министерството на вътрешните работи да заплати на А. Й. Й., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк],[улица], сумата от 300 лв. (триста лева), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди - заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, от отменено с влязло в сила решение наказателно постановление № 17-4332-012672/23.06.2017 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 19.05.2021 г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи към Министерството на вътрешните работи да заплати на А. Й. Й., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк],[улица], съдебно-деловодни разноски в размер на 10 лв. (десет лева).

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи към Министерството на вътрешните работи да заплати на адвокат Д. Ш. от Адвокатска колегия - С. със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ап. 12, сумата от 300 лв. (триста лева), представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ по чл. 38 от Закона за адвокатурата за настоящата съдебна инстанция.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: